



BÁRKA HÍRMONDÓ



2009 Ősz, HARMADIK ÉVFOLYAM, HARMADIK SZÁM. Mevisz 1085 Üllői út 24. www.mevisz.hu

Beköszöntő

Eltelt egy nyár, elkezdődött az ősz, ami már szinte télbe hanyatlik. A tavasszal a megszokott lázas várakozást a nyári táborok élménydús időszakát, lassan felváltják az advent csendes várakozásának meghitt pillanatai.

Megemlékezünk az elmúlt nyár szépségeiről, egy-egy táborozó segítségével felidézett „képek” újraélésével.

Ámde, ezekben a csendes időkben sem tétlen a Mevisz kis csapata. Táborvezetői megbeszélést tartottak nemrég, ahol azon tanakodtak, hogy hogyan tehetnék még izgalmasabbá, még élménydúsabbá a nyáron közösen eltöltött tábortábori alkalmainkat.

A napokban az jár a fejemben, hogy már csak pár hét van az advent kezdetéig. Feltettem magamnak azt a kérdést, hogy mit jelent nekem az advent? Néhányan tudják, hogy nem szeretem a téli időszakot, mert hideg, és azért sem szeretem, mert kevés a fény. Hideg és fénytelen. Gondolom, hogy ezzel sokan így vannak. Arra gondoltam, hogy milyen nagy segítség, hogy ebben a fénytelenységbe érkezik el hozzánk advent és a karácsony. Olyan ez, mintha egy sötét, hideg szobában fény gyúlna. Ahol fény támad, ott megjelennek a színek is, és többé már nemcsak a tárgyak egyhangú körvonalai láthatóak, hanem a színei és a belső mélységei is látatóvá válnak. Így van ez az életünk színterén is. A Fény bevilágítja a rejtett sötét zugokat és kidomborítja azokat az értékeket, amelyeket eddig esetleg nem is vettünk észre.

A fény nem csak világosságot hoz, hanem meleget is. Megvilágít, rávilágít az életünkre és fel is melegíti azt. Melegség a tél közepén, vagy az életünk közepén. Végezetül egy számomra nagyon fontos tényre szeretnék rámutatni. Ezt a fényt és meleget bárhol megérezhetem, megélhetem és átélhetem. A külső körülmények segíthetnek, vagy hátráltathatnak ebben, de semmiképpen nem vághatnak el attól a lehetőségtől, hogy a Fény beragyogja az életünket.

Kiss Csaba

Tartalom

Szép nyári napok

Egy segítő első táborának élményei

MEGHÍVÓ A BÁRKA-KARÁCSONYRA

Vers, és felhívás

Ádvent!

Ádventi csendben ülök a szobában,
Csendben.

Az Ádventi koszorút Figyelem Én,
Ahogy eljövén

A gyertyák körében, Őt várom Én
A gyertyák békességet hoznak
S megérinti a szívemet.

Rábel Katalin
(Bárka-táborozó)





BÁRKA HÍRMONDÓ



SZÉP NYÁRI NAPOK AVAGY EGY „ROSSZKEDVŰ SZELLEMIFOGYATÉKOS” NYÁRI ÉLMÉNYEI

- Filmvetítés és beszélgetés a klímaváltozás hatásairól és az ezzel kapcsolatos teendőkről.
- Előadás és diskurzus az atomerőművek működéséről, hasznáról és esetleges veszélyeiről.
- Előadás és beszélgetés a kereszténység és a Buddhizmus hasonlóságairól és különbségeiről.
- Diavetítéssel egybekötött élménybeszámoló és beszélgetés az El Camino-ról.
- Tanulással egybekötött előadás a jelbeszédről és az esélyegyenlőségről itthon és Európában.

Nem, nem kedves olvasó ez nem egy tudományközi konferencia programja. Mi csak ismét nyaraltunk egy jót. No, azért nem mindig voltunk ilyen komolyak; nyaraltunk, hát jutott időnk lazább dolgokra is. Én pl. nagyon élveztem a hagyományörző „divatbemutatót”, a városbéli akadályversenyt, a sok strandolást, vagy épp’ a hajókázást. A két esti „vendégművész-gitáros-ereszd el a hajamról” már nem is szólva... Komolyság ide, lazaság oda, azt hiszem, mindannyian sokat tanultunk a héten. Pl. azt, hogy néha a „rosszkedvű szellemi fogyatékos” státusz büszkén vállalható. (Ti Kedves Tamási Táborozók biztosan tudjátok, miről beszélek, ha mégsem, gondoljatok csak bele, mi lenne, ha a státusz kitalálója normálisnak nevezne minket. Én belegondoltam... Többé nem teszem.) Ezen kívül, azt is megtanulhattuk, hogy olykor a „Jaj, meg fogok halni!” felkiáltásnak sem oka, sem következménye nincs, már ha az ilyenkor az illetőben fellépő beszédközpont túlműködést, és az ebből kifolyólag a környezetben tapasztalható enyhe vagy kevésbé enyhe idegbajt nem számítjuk.

No, de félre a tréfával. Szerintem a héten többek közt arról is újra megbizonyosodhattunk, hogy a tolerancia, az irónia és az önirónia milyen fontos; ahogy arról is, milyen jó csapat vagyunk mi így együtt. És, bár ez mind nagyon fontos tudás, én mégis leginkább pillanatképeket, érzéseket hoztam magammal erről a pár napról.

Az első „képen”, ami eszembe jut: a kicsit több mint másfél éves Noémit látom, (aki nem melleleg a tábor kedvence volt, és aki csak tehetett, vele babázott) amint ügyesen felmászik apa ölébe, a tolokocsiba, kényelmesen elhelyezkedik, majd gyakorlott mozdulattal beigazítja a joystick-t papája álla alá, tudva, hogy apu így közlekedik, majd elégedetten hátradől és várja, hogy elinduljon a menet.

Egy másik „képről” Judit mosolyog rám és csillogó szemmel meséli, hogy már olyan jól megy neki az olvasás, hogy őt kérték meg, olvasson fel másoknak is az otthonban. De a szeme, ha lehet, még jobban csillog, amikor arról mesél, hogyan fogja megszervezni a rég várt keresztelőjét.

Olyan „képem” is van, amin Szabolcs látszik, amint épp az általam eddig hallott egyik legjobb áhítatot tartja. Egy másik „fotón” szintén ő, majdnem extázisban mesél nekünk az atomerőművek működéséről. De olyan is van, amin Beussal „látszunk”, amint épp tőlem kérdezi, tetszett-e az aznapi program, és épp azt meséli, mennyit sürgött, fogott; s még sűrű, forog azért, hogy mi igazán jól érezzük magunkat Tamási-ban. Persze erről olyan lazán mesél, mintha csak arról lenne szó, hogy milyen jót sütkérezett aznap. (Én a teendők listájának hallgatásába is szinte belefáradtam. Megcsinálni pedig aligha tudtam volna őket.) A következő „képen” Halacska „látható” telefonnal fülén, amint századszor is, hihetetlen kitartással újra meg újra megkísérli elmagyarázni „mindenki Ilonájának”, hogy nem szoktunk tolokocsit lopni. (Én Halacska helyében hozzátettem volna, hogy ha most rászoknánk az efféle tevékenységekre, akkor sem az ő szakadt kocsiját nyúlnánk le, mert az bizony a kutyának sem kell, még csak eladni se tudnánk. De Halacska ilyet biztosan nem mondott, annál Ő nagyobb úriember.)



BÁRKA HÍRMONDÓ



Van olyan "fotóm" is, amin, Szandival vitatjuk meg az élet dolgait, aki épp nagyon szomorkodik, mert két napra el kell mennie, de a következőn mosolyog, mert visszajött és megkapta az ajándékot, amit neki csináltam.

A csendétán is "fotóztam". Például azt, mikor Nóri a langy esti szellőben gyertyafénynél olvasta föl a kopogtatás nélkül c. verset. Vagy azt, ahogy ugyanitt ugyanekkor Halacska bársonyos és erőteljes igazi "lelkészhangon" olvasott fel a bibliából.

Azt is „lekaptam”, ahogy egyik nap Kis A. pocakjában Petikével azt tervezgette, mi mindent csinálnak, ha majd kibújik.

Szóval rengeteg „fotóm” van. Naphosszat „mutogathatnám” őket. Ez csak egy pár volt közülük, de szerintem ezek magukért beszélnek. Ugye? Idén nem mellesleg nagyon szép helyen laktunk, úgyhogy igazából is bőven volt mit fotózni.

Egy szónak is száz a vége. Én csak annyit mondhatok.

**JÖVŐRE VELETEK UGYAN ITT!!!!!!!!!!
VAGY BÁRHOL MÁSUTT!!!!**

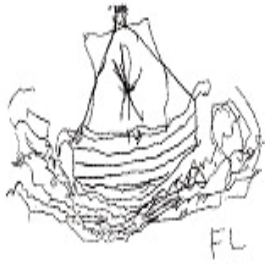
Rusznák Emese



Egymást választva

Nem akartam, hogy újabb évekre teljen begyógyítani a "régi" barátaim miatt okozott sebeket. Azt viszont nem tudtam, mit várhatok az "újaktól", ezért nem mertem szeretni őket. Aztán mikor a régiek újabb és újabb fájdalmas sebet ejtettek rajtam, megpróbáltam csak "egy kicsit" szeretni az újakat. A régiek most is bántanak, az újak azonban velem vannak és gyógyítják az általuk szerzett sebeimet. Nem akartam őket. Most már... ők a legnagyobb kincseim...

Rosta Izabella



BÁRKA HÍRMONDÓ



Porrogszentkirály

Egy újdonsült segítő első táborának élményei

Vonat megáll Gyékényesnél, egy leendő táborlakó leszáll, búcsút int a kupében megismert svéd barátainak, akik még továbbrobognak át Horvátországon, hiszen napfelkelte várja őket Velencében.

Sötét van, este kilenc, a fűtött vonat után hideg és barátságtalan a vasútállomási valóság, de már vár a rendszám után keresztelt harcedzett kisbusza (IAR) az evangélikus tábornak, ahová megyek. Kilép belőle két kedves segítő, akik elvezetnek a szállásra, ami egy meglepően jó állapotú evangélikus lelkészparókia. Széles elterülő kert, sok mosolygó ember, a kerítésen túl egy erdő, amin túl már horvát barátaink ültetik a fenyőt karácsonyra.

Az este még fiatal, és készül egy meglepetés is. Ünnepelni fogunk, lesz egy újabb lelkész a csapatban, most vették fel az egyetemre. A terv a következő: kilopódzunk a táborból, elbújunk a falu kis parkjában és várunk az áldozatra, akit kicsábítanak jókívánságaink elé, és mikor gyanútlanul elsétálna mellettünk, akkor előtör a nagy hip-hip hurrá. Az elbújás része a dolognak kicsit körülményes volt, ugyanis a kis porrogszentkirályi parkban nehéz olyan bokrot találni, ami mögé befértek a tolokocsik, meg a népes embersereg. Végül találtunk egyet, kis szépséghibával, egy villanylámpát építettek föléje, így láthatatlanságunk nem volt tökéletes, de kielégítő. Emberünk hamarosan meg is érkezett, és boldogan találtunk egymásra a zümmögő szunyogkörben.

Másnap ellátogattunk a közeli ágneslaki arborétumba, ahol majdnem száz különböző fenyőfajtában gyönyörködhattunk. Tettünk egy kis kört, ami beillett túlélőtúrának, mivel út nem igazán volt, gyökerek, gödrök emelkedők annál bőven. Néha megpihentünk egy kis málnaszörpöt hörpölni, letöröltük arcunkról a fáradtságot, és folytattuk a túrát.

Délután körbenéztünk a faluban. Vagyis végigmentünk az egyetlen utcán, leginkább kedves öregek lakják. Az egyik bácsi meg is ajándékozott minket finom alpesi tejsokoládéval, mikor a boltból tartot-

tunk visszafele a táborba; ott várt ránk az út közepén egy nagy kartondoboz csokival és mindenkinek buzgón osztogatott, s mondta közben: "gyerekek ez szörnyű, az én feleségemnek is levágták a fél lábát, de élni kell nincs mese".

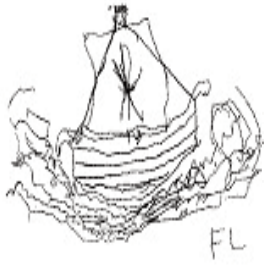
Elmenőben láttuk a feleségét, aki a káposzták közül kiabált ki a mankójával hadonászva az urának, "Dezső, ugye mindenkinek adtál"? Megnyugtattuk igen, az élet amúgy meg szép. Főleg ilyen szép nap-sütésben pihengetni a padokon, beszélgetni a nagy magyar királyokról, akik megtalálhatóak ebben a faluban szoborba öntve vagy fába faragva.

Harmadnap ellátogattunk Csurgóra. Beengedtek minket abba a gimnáziumba, ahol Csokonai Vitéz Mihály is tanított. Óriási és gyönyörű kerttel büszkélkedik az iskola, tettünk is benne egy kis sétát. Található benne egy kis diadalív szerű építmény is, ami háromszáz éve riogatja a diákokat, hogy aki átsétál alatta, az megbukik legalább egy tantárgyból.

A gimnázium egyedülálló könyvtárába is bepillantást nyerhettünk, ahol sok-sok érdekes régiség akadhat az arra járó kezébe. Volt valaki, akinek akkora szerencséje volt, hogy kezében tarthatott egy eredeti Nyugat folyóiratot, és a korabeli cikkekből szemezgethetett.

Jó tábor volt, tele kalanddal és izgalommal, mint például fürdetés a kis törékeny műanyag székeken, vagy a reggeli felkelés az átborozgatott, beszélgetett éjszaka után. Szerencsére a tábornak a vezérvonala, amire felfűztük az egész hetet a szabadság volt. Így aztán mindenki megtalálhatta a lelki békéjét; volt, akinek ezt az áhítat jelentette, volt, akinek a délelőtti hálósákban történő átálmódása; volt, akinek a sárga lekvár ízlett, volt, akinek a piros, de mindenki szabadon választhatott.

Környei Dorottya



BÁRKA HÍRMONDÓ



MEGHÍVÓ A BÁRKA-KARÁCSONYRA

Hagyományainkhoz és szokásainkhoz híven, idén is megtartjuk a nagyszabású de családias hangulatú együttlétünket a Bárka-karácsonyt!

Az alkalom idén **december 12-én, szombaton** lesz, és természetesen a Budapesti Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet ad otthont neki. (A Lágymányosi Ökumenikus Központ, címe: 1117 Budapest, Magyar tudósok körútja 3., A Petőfi-híd budai hídfőjénél)

Program azon pontjai, amik már ismertek:

- 9:30-10:00 - Gyülekezés
- 10:00 - Nyitó áhitat
- 10:30-17:00 - A szokásos vidám együttlét, ebéd és sok beszélgetés.
- 17:00 - Záró, úrvacsorai istentiszteletet
- kb.18:30 - Hazaindulás kezdete.

Az elmúlt évekhez hasonló programokat tervezünk idén is: kézműveskedést, beszélgetést, közös éneklést és ebédet, lélekmelengető nyári emlékek felidézését és elcsendesedést, igére figyelést, hogy mindenki találhasson kedvére valót és hangulatának megfelelőt ezen az alkalmon.

A szállításban idén is tudunk segíteni a budapestieknek (és azoknak, akik a fővárosig el tudnak jutni tömegközlekedéssel), vagy a környéken lakóknak.

Ha tudsz segíteni a szállításban, jelezd az irodán, ezzel talán többen eljuthatnak a közös ünnepünkre. Az utazások megszervezése miatt fontos, hogy időben jelentkeztek és ezúton kérjük külön, hogy a segítő-résztvevők is jelezzék, ha számíthatunk rájuk!

Tehát, ha kedvet kaptál, mindenképpen jelentkezz, hogy tudjuk, hány résztvevőre számíthatunk. Ezt legkésőbb november 27-ig (péntek) tedd meg, telefonon, a 06 1 317 16 71-vonalas vagy a 06 20 824 20 47-es mobil számon Koltainé Somogyi Lilla irodavezetőnknel, munkanapokon 9 és 16 óra között, vagy e-mailben a mevisz@mevisz.hu e-mail címen.

Jelezd azt is, hogy a szállításban kérsz-e segítséget, és hagyd meg pontos címedet, elérhetőségedet is (utóbbiakat akkor is, ha meg tudod oldani az odajutást).

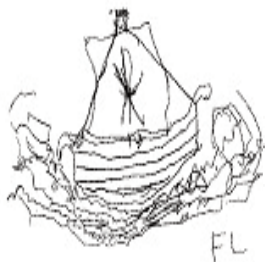
(Címünk változatlanul: 1085 Budapest, Üllői út 24.)

Aki teheti, egy kis házi sütivel, szörppel, zöldséggel, gyümölccsel járuljon hozzá a közös étkezéshez.

Annak, aki a távolság vagy egyéb elfoglaltság miatt nem tud résztvenni ezen az alkalmon, kívánjuk, hogy találjon csendre, békességre és nyugalomra a karácsony előtti hetekben és az Ünnepekben egyaránt.

Bízva a mihamarabbi találkozásokban, üdvözlettel, a szervezők

(Andrea, Orsi és Zsuzsi)



BÁRKA HÍRMONDÓ



Szeretet, szerelem

Az élet akadálypálya
Göröngyös út, örökös küzdelem
Jó, ha az embernek van párja
Ehhez szeretet kell, szerelem

Minden kapcsolatban első a szeretet
Ettől lesz életünk magasztos, nemes
Szerelem nélkül élni talán lehet
De szeretet nélkül élni nem érdemes

Juhász László
(Bárka-táborozó)

(2009 szeptember)

Ez a Te versed, prózád, rajzod
helye lehetne!
HASZNÁLD KI!!!!

Karácsonyi Fohász

Édes, Kedves Istenem,
Tekints le a Földre!
A szél hátán hideg jó,
Didereg az ember.

Lassan hull a fehér hó,
Földnek meleg takaró.
De kinek nincs búvhelye
Hova megy a hidegben?

Ki melegíti kezét?
Ki simogatja lelkét?
Karácsony, ha közeleg,
Szívét ki szereti meg?

Vagy elég az emlékezés?
Mesekönyv és sütemény,
Papírcsörgés, gyertyafény...
Aki hisz, nem lehet szegény?

Édes, Kedves Istenem!
Tekints le a Földre!
Szeretetet, békét adj
A hideg szívekbe!

Olvadjon a jégpáncél,
Legyen boldog néped.
Örömkönnyek csillogjanak
Szent Karácsony éjjel!

Bahnisch Ágnes

Címünk: 1085 Budapest, Üllői út 24.
Tel.: 06 1 317 16 71
mobil: 06 20 824 20 47
e-mail: mevisz@mevisz.hu
adószám: 19011352-1-42
bankszámlaszám: 11705008-20409597
honlap: www.mevisz.hu – sok érdekességgel!

Az újsággal kapcsolatos észrevételeket
és írásokat, a csabaposta@gmail.com
címre vagy a Mevisz postacímére küld-
jétek!

Köszönjük!